

τὸ αἶθρημα τῶ ἐμπνέει ἀπάχθειαν πρὸς τὴν κολακείαν, ἡ φιλοκαλία μισητὰς τῶ κατασταίνει τὰς ὑπερβολὰς ταύτας· φοβεῖται μήπως διὰ τῆς ἀνοχῆς του προκαλέσῃ τὸν ἐξευτελισμὸν· ὑπερασπίζεται κατὰ τῆς ὕβρεως ταύτης μὴ θέλων νὰ ἐξευτελισθῶσιν οἱ σύγχρονοὶ του πρὸς τοὺς ἐπερχομένους διὰ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐξευτελισμοῦ των.

Ταῦτα εἶνε τὰ προσόντα τοῦ μεγάλου χαρακτήρος, ἐκ δύο συντιθεμένου στοιχείων, ἐκ τῶν ιδεῶν διευθυνουσῶν τὴν δύναμιν, κ' ἐκ τῆς δυνάμεως πραγματοποιούσης τὰς ιδέας.

Ἰσως βαθμὸς τις μεγαλοφυΐας εἶναι μεγάλου χαρακτήρος ἀναπόσπαστος, τοῦ τῶν ιδεῶν κράτους ἐπὶ ψυχῆς δραστηριότητος καὶ ὑψηλῆς ὑποθέτοντος πάντοτε μεγάλην νοδὸς δύναμιν. Διὸ εἴτε πράξεις εἴτε συγγραμματα εἶνε τὰ ἔργα του, δίδει πάντοτε εἰς αὐτὰ τὴν σφραγίδα τοῦ πρωτοτύπου, διαχέει ἐφ' ὅ,τι ποιεῖ γοητείαν ποιητικὴν καὶ θεϊαν, ἐπειδὴ ὅλα ἐξ ἐμπνεύσεως ἀπορρέουσι.

(ἀκλουθεῖ.)

Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βύρωνος.)

Ὁ χρόνος, καὶ ἡ δυσαχὴς μανία τῶν ἀνέμων,
Καὶ τῶν χειμῶνων ἡ πνοή, κ' ἡ λύσσα τῶν πολέμων
Αἰῶνας ἤδη καὶ καιροὺς τὴν Κόρινθον μαστίζουν,
Πλὴν δὲν τὴν σείουν θύελλαι, σεισμοὶ δὲν τὴν κλονίζουν.
Ἐλευθερίας προμαχῶν ἀκράδαντος, ἀρχαῖος,
Εἰς γῆν ἥτις ἀνέκτησε τὸν παλαιὸν της κλέος
Ἐγείρει μέχρι νεφελῶν τὸ γαῦρον μέτωπόν της,
Καὶ δύο βρέχουν θάλασσαι τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν της·
Καὶ φαίνονται τὰ κύματα αὐτῶν ὡς νὰ ποθῶσι
Νὰ τρέξωσι πρὸς ἄλληλα καὶ νὰ συνενωθῶσι·
Καὶ συνωθῶνται, καὶ πολλὴν ἀγῶνα πάντα ἔχουν,
Ἀλλ' εἰς τὴν γῆν θραυόμενα ὀπίσω πάλιν τρέχουν.

Ἄλλ' ἂν τὸ αἶμα τὸ χυθὲν ἀπὸ ἀνθρώπων φόνον
Ἐδῶ, περὶ τὴν γῆν αὐτὴν ἐκ παλαιότατων χρόνων,
Ἀφοῦ τοῦ Τιμολέοντος ὁ ἀδελφὸς ἐσφάγη,
Ἦ ἀφοῦ ἶδεν εἰς αὐτὰ ὁ Ξέρξης τὰ πελάγη
Νικώμενον, θραυόμενον μυριοναύτην στόλον
Ἀν' ἐκ τῆς γῆς ἀνέβλυξε τὸ αἶμα τοῦ θλον,
Ὁ ῥύαξ ὅστις ἔμελλεν ἐντεῦθεν νὰ προκύψῃ
Ἦθελαν ἅπαν τοῦ Ἰσθμοῦ τὸ πρόσωπον καλύψει.

Ἦ ἂν τῶν ὕτων ἔλαχον ἐδῶ νὰ φονευθῶσιν
Ἐδύναντο τὰ κόκκαλα ὁμοῦ νὰ σωρευθῶσιν,
Ἦ πυραμῖς θὰ ἔρθανεν αὐτὴ εἰς τὸν αἰθέρα,
Ἦ ψηλοτέρα παρὰ σὲ καὶ μετεωροτέρα,
Πυργαφῆς Ἀκρόπολις, ἥτις τὰ νέφη σχίζει,
Καὶ φαίνεται τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον νὰ ἐγγίξῃς.

I. Δ. Καρατσούτσας.

Η ΔΟΥΚΗΣΑ ΠΡΑΛΙΝΗ.

Φρικῶδες καὶ ἀποτρόπαιον δρᾶμα συνετάραξεν ἐσχάτως τὰς κλάσεις ὅλας τῆς μεγαλοπόλεως τῶν Παρισίων, καὶ ἀπετέλεσε θλιβεροτάτην ἐντύπωσιν πανταχοῦ ὅπου τοῦ συμβάντος ἡ φήμη διεδόθη.

Μίαν πρωίαν περὶ τὸ λυκαυγεῦς, ἡ Δούκησα Πραλίνη, γυνὴ τεσσαρακοντούτης τῆν ἡλικίαν ἀλλ' ὥραία ἔτι καὶ χαρίεσσα εὐρέθη ἡπτία ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ κοιτῶνος της, καθημαγμένη καὶ εἰκοσι περίπου φέρουσα πληγὰς ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ἡ Δούκησα Πραλίνη ἦτον μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ διασκήμου Στρατάρχου τῆς Γαλλίας Κ. Σεβαστιάνου· ἐγεννήθη δ' εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπὶ τῆς ἐκεῖσε διατριβῆς τοῦ πατρὸς της ὡς πρέσβεως, καὶ ἔλατρεῦτο μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἐθωπεύετο δὲ παρὰ πάντων, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς παραμυθία ὑπὸ πολυαριθμίων ἐνδεῶν οἰκογενειῶν πρὸς ἃς ἡ ἐνάρετος αὐτῇ γυνὴ ἔτεινε πάντοτε ἀρωγὸν χεῖρα.

Ἐνεακαιδεκαετὴς οὕτω περὶ τὸ 1826ον ἔτος ἐνυμφεύθη Θεοδότῳ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Δουκῆς Πραλίνου, εἰς μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ὀλιγωτέρων ἀριστοκρατικῶν τῆς Γαλλίας οἰκογενειῶν ἀνήκοντα, καὶ περὶ τὸ 24 τῆς ἡλικίας του ἔτος εὐρισκόμενον· Μέχρι τινὸς συνέζησε μετ' αὐτοῦ ἐν πληρεστάτῃ εὐδαιμονίᾳ τε καὶ ἁρμονίᾳ, ἐννέα δὲ τέκνα ἦσαν τῆς τοιαύτης συμβιώσεώς των οἱ καρποί· ἀλλ' αἰφνης μελανά νέφη κατεσκέπασαν τὴν εὐημερίαν της. Πρὸ ἑξ περιπόου ἐτῶν ὁ σύζυγός της παρέλαθεν εἰς τὴν οἰκίαν των ὡς παιδαγωγὸν τῶν τέκνων του, νεάνιδα Ἀγγλίδα ἢ Βελγίαν τὴν καταγωγὴν, ἥτις ἀπὸ μισθωτῆς κατέστη μετ' οὐ πολὺ κυρία τοῦ Πραλίνου οἴκου. Ὁ Θεοδότῳς καίτοι Δουξ ἤδη, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐμότιμος τῆς Γαλλίας Γερουσιαστής, οὐδ' ἑαυτὸν οὐδὲ τὴν ὑψηλὴν τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του περιωπὴν, οὐδὲ τὸν διάσημον καὶ γηραῖον πενθερόν του ἐσεβάσθη, ἀλλ' ὑπὸ τῆς βραδιούργου πλὴν ὥραιας παιδαγωγοῦ καταγενητευσθεῖς, παρημέλησε τὴν ἐνάρετον σύζυγον του, ἥτις μὴτὴρ ἦτον ὡς προείπομεν ἐννέα τέκνων, καὶ περιεπλήκην σκανδαλωδῶς εἰς τοῦ κακοῦ τούτου δαίμονος τὰς βραδιουργίας. Παρατηρήσεις πολλὰ ὑπὸ αἰσθήματος ἀξιοπρεπείας συνάμα καὶ ζηλοτυπίας ἐγένοντο παντοιωτρόπως παρὰ τῆς Δουκίσσης εἰς τὸν σύζυγον της, ὡς πρὸς τὴν ἄισπον καὶ ἀπρεπὴ αὐτοῦ διαγωγὴν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐλαττωσῶσιν αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐπηύξησαν μᾶλλον τὸ σκάνδαλον καὶ τὴν πρὸς τὴν γυναῖκα του δυσμενὴ τοῦ Δουκῆς διάθεσιν, εἰς βαθμὴν ὥστε οἱ σύζυγοι ἀπεχωρίσθησαν πραγματικῶς, καταλύοντες ἑκάτερος εἰς ἴδιον οἶκον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἴκου, καὶ τὰ τέκνα ὀλοτελῶς τῆς μητρός των ἀποξενωθέντα παρεδόθησαν εἰς τὴν ἀπόλυτον τῆς παιδαγωγοῦ διεύθυνσιν, χωρὶς νὰ ἦναι εἰς τὴν δυστυχῇ Δούκισσαν οὐδὲ κἄν νὰ τὰ βλέπῃ ἐπιτετραμμένον.

Ἡ διαγωγὴ αὐτῇ τοῦ Δουκῆος δὲν ἦτον μόνον ἀποτέλεσμα πείσματος ἢ ἀποστρεφῆς πρὸς τὴν σύζυγον του, ἀλλὰ καὶ σχέδιον δι' οὗ ἤλπικε νὰ καταστήσῃ ἀναγκαίαν καὶ ἀναπόφευκτον μάλιστα τῆς παιδαγωγοῦ τὴν παρουσίαν εἰς τὴν οἰκογενειάν του, διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀλσχεροῦς ἀφοσίσεως τῶν τέκνων του, ἀφαιρεθέντων ἀπὸ τῆς μητρός των τὴν ἐπιβρόχην.

Ἀφοῦ οἱ τρόποι ὅλοι ὅσους δύναται νὰ διαθέσῃ γυνὴ εὐαίσθητος καὶ ἐνάρετος ἐξηγλήθησαν ἐπὶ ματαίῳ, ἡ Δούκησα Πραλίνη βλέπουσα ἑαυτὴν ἐντελῶς

μεμονωμένην καὶ καταφρονουμένην, καὶ ἐκ τοῦ βίου τῶν βασάνων ἀπαυδήσασα, προσέφυγεν εἰς τὸ ἔσχατον μέσον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὸν ἀπὸ τοῦ συζύγου της διαχωρισμόν. Τότε μόνον ἔδραμεν εἰς τοῦ πατρὸς της τὰς ἀγκάλας, καὶ ἐναπέθεσεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὰς θλίψεις της καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομήν του.

Ὁ Σεβαστιάνης, πατὴρ φιλόστοργος ἀλλὰ καὶ συνετὸς ἀνὴρ ἀπώθησε πᾶσαν ἰδέαν διαχωρισμοῦ, μεσολαβήσας δὲ παρὰ τῷ γαμβρῷ του τὸν ἐπέπληξε σφοδρῶς, καὶ τὸν ὑποχρέωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποβάλλῃ τοῦ οἴκου τὴν ραδιοῦργον παιδαγωγόν, καὶ προσέλθῃ εἰς τὴν γυναικά του. Ἡ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων διαλλαγὴ ἐφάνη πληρεστάτη, ἡ παιδαγωγὸς ἀπῆλθε τῆς οἰκίας λαβοῦσα τὴν ὑπηρεσίαν διδασκάλου εἰς ἓν ἐκπαιδευτικὸν κορασίον κατὰστημα, τὰ δὲ τέκνα ἀπεδόθησαν εἰς τὴν μητέρα των ἥτις ἔπαυσε πλέον τοῦ νὰ φαίνεται δυσμενὴς πρὸς τὴν παιδαγωγόν, συναινέσασα μάλιστα εἰς τὸ νὰ τῇ δοθῇ παρὰ τοῦ συζύγου της καὶ σύνταξις ἰσόδιος ἐκ τριῶν χιλιάδων φράγκων.

Ἡ νηνεμία ὅμως αὕτη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον ἦτον, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Δουκὸς ἐσώζετο σφοδρὸν πάντοτε τὸ πρὸς τὴν παιδαγωγὸν ἀπονειομένην πάθος του· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπῆρχετο εἰς τὸ κατὰστημα πρὸς ἐπίσκεψίν της φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τινα τῶν τέκνων του, ἄντιν ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἔξεως ἠσθάνοντο ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν μεγάλην πρὸς ἐκείνην ἥτις τὰ ἀνέδρεψε.

Κατὰ προτροπὴν τῆς Δουκίσσης καὶ τῶν οἰκείων της ὁ Δουξ ἀπῆλθε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὸν τῆς ἐξοχῆς οἶκον, Πραλίνου καλούμενον· ἀλλ' ἄντι τοῦ νὰ κατευαίσῃ τὸ πάθος του ὡς ἐλπίζετο ἡ ἀπουσία τῆς παιδαγωγού, παύρουνε τοῦτο ἔτι μᾶλλον, καὶ ὁ Δουξ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του παραδεδομένος εἰς μελαγχολίαν βαθύτατην, δὲν ἀπώθει μὲν ὡς ἄλλοτε τὴν σύζυγόν του, οὐδὲ διεφέρετο μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐσίγα διηκενὼς καὶ ἐφαίνετο ψυχρὸς εἰς τὰς ὁμιλίαις της, χωρὶς νὰ δώσῃ σημείον τι διαθέσεως πρὸς νέαν ῥῆξιν.

Μετὰ παρέλευσιν τινος χρόνου οἱ δύο σύζυγοι ἀπεφάσισαν συμφώνως ν' ἀπέλθωσι μετὰ τῆς οἰκογενείας των ἀπάσης εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά· ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους ὅπου σκοπὸν εἶχον νὰ διαμείνωσι μίαν νύκτα, καὶ ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωΐ.

Ἀμα ἐφθασαν εἰς τὸ προάστειον τῶν Παρισίων ὅπου παύει ὁ ἀπὸ τῆς ἀγροικίας των εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἄγων σιδηρόδρομος κατέβησαν τῆς ὁδοπορικῆς ἀμάξης, καὶ διηνεμήθη ἅπασα ἡ οἰκογένεια εἰς τρία ὁχήματα τῆς πόλεως, δι' ὧν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν των. Ἐντὸς τοῦ ὁχήματος ὅπου ὁ Δουξ εἰσῆλθεν, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ τρία ἐκ τῶν τέκνων του· τὰ δὲ λοιπὰ εἰσῆλθον εἰς ἕτερον ὁχημα μετὰ τῆς μητρὸς των, τὸ ὅποιον παρακολοιούμενον ὑπὸ τρίτου ὁχήματος φέροντος τοῦς ὑπηρέτας ἐφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ φανῇ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἔπειτα τὸ τοῦ Δουκός.

Ἡ ἄμαξα τοῦ Δουκὸς Πραλίνου ἐσταμάτησεν εἰς τὰς θύρας τοῦ ἐκπαιδευτηρίου ἐνθα εὐρίσκειτο ἡ πρώην παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του. Ἐκεῖ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν γῆτα γυναικα καὶ ἐπετράπη αὐτῇ παρὰ τῆς διευθυντρίας νὰ τὴν ἐνταμώσῃ· λέγουσιν οὖν τότε ἡ παιδαγωγὸς τῷ ἀπεύθυνε πικρὰ παράπονα κατὰ τῆς Δουκίσσης, ὡς ἀρνηθεῖσθαι νὰ τῇ πέμψῃ τὸ παρ' αὐτῆς ζητηθὲν πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς, ἀνευ τοῦ

ὁποίου δὲν συγκατετίθετο ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐκπαιδευτηρίου· νὰ τὴν διατηρήσῃ, καὶ ὁ Δουξ θυμωθεὶς ἕνεκα τούτου τῇ ὑπεσχέθη τὸ πιστοποιητικόν, ἡ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τὴν ἐκδίκησιν. Εἰσελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν οἶκόν του ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμόν του.

Ἡ Δουκίσσα δειπνήσασα λιτὴν τράπεζαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν κλίνην, περὶ δὲ τὴν 10 ὥραν ἅπαντες ἐν τῷ Πραλινῷ οἴκῳ ἦσαν ἤδη παραδεδομένοι εἰς τὸν ὕπνον, καὶ ἄκρα ἡρεμία ἐπεκράτησε μέχρι τῆς 4 τῆς πρωίας, ὅτε κρότος κώδωνος σφοδρὸς καὶ ἀτακτος ἠκούσθη πρὸς τὴν πτέρυγα τὴν παρὰ τῶν ὑπηρετῶν κατοικοῦμένην.

Ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ κώδων ἐκρούετο παρὰ τὸ σύνηθες, καὶ ἡ ὄλως παράδοξος σφοδρότης, ἥτις ἐφαίνετο εἰς τὴν κρούσιν, ἐμαρτύρουν ἀρκούντως ὅτι ἐκτακτὸν τι συνέβη εἰς τὴν οἰκοδόσποιαν, ὅθεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἡ θεραπεινὴς τῆς Δουκίσσης ἐγερθέντες τῆς κλίνης καὶ ἐνδυσθέντες ἐν βίᾳ ἔδραμον πρὸς τὸ οἶκημα τῆς Κυρίας των· ἀλλ' εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς φθάσαντες εὗρον παραδόξως τὴν θύραν κεκλεισμένην ἔσωθεν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἦκουον βεγκώδεις στεναγμοὺς, μὴνύοντας ἀνθρώπων ψυχοβραγύντα. Πλήρεις τρόμου καὶ ἀνησυχίας ἔδραμον πρὸς τὴν αἰθούσαν ἐλπίζοντες νὰ εὗρωσι τὰς ἐπ' αὐτῆς θύρας ἀνοικτάς, ἀλλὰ καὶ αὗται ἦσαν κεκλεισμέναι ἐπίσης. Τότε κατέβησαν τὴν κλίμακα καὶ ἐφοδιασθέντες μὲ λύχνον διῆλθον τὴν αὐλήν, εἰσῆλθον ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους εἰς διάδρομον συνέχοντα τὸ οἶκημα τῆς Δουκίσσης μὲ τὸ τοῦ Δουκός, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου τούτου θύραν τοῦ θαλάμου τῆς Κυρίας των εὗρον ἀνοικτήν.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, τρομερὰ φρίκη τοὺς κατέλαβεν. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ὡς ἐκ τῶν πληγῶν καὶ τῶν καταρρέοντων αἱμάτων δὲν διεκρίνετο ποσῶς, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, φέρουσα χιτῶνα μόνον λευκὸν ἀλλὰ καθημαγμένον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐστριγμένην ἐπὶ τινος χαμηλοῦ κλιντήρος· ἀνέπνεεν ἔτι ἀλλ' οὐδεὶς φθόγγος ἐξήρχετο τοῦ στόματός της, οὐδὲ κίνημά τι εἰς τὰ μέλη της ἐφαίνετο. Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε κράζων πρὸς ἀνέυρεσιν ἱατροῦ, ἐνῷ ἡ θεραπεινὴς ἐπεχείρισε ν' ἀποπλύνῃ τὸ πρόσωπόν της δι' ὕδατος. Τοῦ ὑπηρετοῦ αἱ κραυγαὶ ἐφείλκυσαν ἀμέσως ἐπὶ τῆς σκηπῆς τοῦ δράματος ἅπαντας τοὺς οἴκου τοὺς κατοίκους μεθ' ὧν καὶ ὁ Δουξ αὐτὸς, ὅστις ἐπέσεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἀψύχου ἤδη σώματος τῆς συζύγου του, ὀδυρόμενος καὶ κράζων αὐτὴν διὰ τῶν γλυκυτέρων ἐνομάτων.

Μετ' οὐ πολλὸ φθάνουσιν ὁ ἱατρὸς καὶ κατέπιν τοῦτο ὁ Ἀστυνόμος καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Ἡ Δουκίσσα εἶχεν ἐκπνεύσει ἤδη, ὁ δὲ Δουξ ἀπεσύρθη εἰς τὸ οἶκμά του. Ἐρευνῶντες ἀκριβοῦς γενομένης οὐδεμίαν παρετηρήθη ῥῆξις ἐμφαινέουσα τὴν ἔσωθεν εἰσοδὸν κακούργων, αἱ θύραι τοῦ θαλάμου εὐρέθησαν ἔσωθεν κεκλεισμέναι, καὶ μόνῃ ἡ πρὸς τὸν συνέχοντα τὸ οἶκημα τῆς Δουκίσσης μὲ τὸ τοῦ Δουκός διάδρομον ἦτον ἀνοικτή· δι' αὐτῆς ἄρα μόνον ἐδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, ἡ τοῦλάχιστον νὰ ἐξέλθῃ ὁ φονεὺς· τὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τραύματα ἦσαν τοσοῦτον πολλοπληθῆ καὶ ἀνεπιτήδεια, ὥστ' ἐδείκνυνον ἀρκούντως ὅτι τὸ ὅποιον ἐπέφερεν αὐτὰ ἔξιος ἐκκατεῖτο ἀπὸ χειρὰ ἀνεπίδεξιον περὶ τὰ κακούργηματα· ἡ ἀταξία τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ ἐπίπλων καὶ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων φαινόμενα αἱματηρὰ στίγματα ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὑπέκυψεν μετὰ τρομερὰν πάλιν κατὰ τοῦ φονέως της· ἡ κλίνη της, ἰδίως δὲ τὸ προσκεφάλαιόν της, ἦσαν αἱματηρὰ, καὶ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνῷ

ἔτι ἔκοιμάτο τῇ ἐπέφερεν ὁ φονεὺς τὸ πρῶτον τραῦμα, ἔξ οὗ ἐξυπνήσασα ἐπάλειε μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐδυνήθη νὰ καταλάβῃ τὸν θώμιγγα τοῦ κώδωνος διὰ νὰ ἡχῇσῃ· ὁ τύπος τῆς καθημαγμένης χειρὸς τῆς ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ θώμιγγος· παρὰ τῷ πτώματι εὐρέθη πιστόλα τῆς ὁποίας ἡ λαβὴ οὐχὶ μόνον καθημαγμένη ἦτον, ἀλλὰ καὶ τεμάχια ἔφερεν ἀνθρωπίνου σαρκὸς, ὁ δὲ τύπος τῆς λαβῆς ἐφαίνετο αἱματηρὸς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ νεκροῦ. Φαίνεται ὅτι ἐντῷ μέσῳ τῆς ἀπελπισίας ἡ ἀθλία γυνὴ καταλαβοῦσα μίαν στιγμὴν τὸ κατατραυματίζον αὐτὴν ξίφος ἐμπόδιζε τὸν φονέα τοῦ ν' ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον του ταχέως, καὶ ὅτι οὕτως τότε λαβὼν τὴν πιστόλαν τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον μεθ' ἑαυτοῦ, μὴ τολμήσας ὅμως νὰ τὴν μεταχειρισθῇ καθὼς φοβούμενος τὸν κρότον, ἐκτύπησε σφοδρῶς τὴν Δουκῆσαν διὰ τῆς λαβῆς· ἡ πιστόλα ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνήκουσα εἰς τὸν Πραλίνον.

Ὅλα ταῦτα ἐμαρτύρουν ὅτι ὁ φονεὺς ἦτον ἐκ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ὑπόνοιαι σφοδραὶ δηγέρθησαν κατὰ τοῦ Δουκὸς. Ὁ ὑπὸνέτης, ὅστις εἶχεν ἀπέλθῃ πρὸς ἀνέυρσειν ἱατροῦ εἶπεν ὅτι παρετήρησε καπνὸν ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καπνοδόχου τοῦ Δουκὸς, ὅπερ τῷ ἐφάνη ἄπορρον εἰς τοιαύτην ὥραν καὶ κατὰ τὸν Ἰούλιον μάλιστα μῆνα· ἡ μαρτυρία αὕτη συνεπέφερε τὴν ὑπόνοιαν τοῦ ὅτι ὁ Δουξ παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ ὅσα εἶχεν ἐνδύματα καὶ ἔγγραφα θυνάμενα νὰ τὸν ἐνοχοποιήσωσι, καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ὑπόνοιαι κατέστησαν σοδαράι καὶ βάσιμοι.

Μετ' οὐ πολὺ διάφορα ἄλλα περιστατικὰ συνδυαζόμενα μὲ τ' ἀνωτέρω ἀφῆρσαν πᾶσαν ἀμφιβολίαν. Ὁ Δουξ ἦτον ὁ συγγερὸς τῆς ἀθλίας συζύγου του φονεὺς. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Ἀστυνόμος ἀμφιδάλλοντες ἀνῆλθον κατὰ Γερουσιαστὴν νὰ τὸν φυλακίσωσιν ἀμέσως, ἠρκέσθησαν εἰς τὸ νὰ τὸν θέσωσι προσωρινῶς ὑπὸ ἐπιτήρησιν μέχρις οὗ συγκροτηθῇ ἡ Γερουσία εἰς δικαστήριον, δυνάμει τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἀποδιδόμενων εἰς τοὺς γερουσιαστὰς τῆς Γαλλίας προνομίων, ὅπως τὸν δικάσῃ, καὶ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς τὸ πρὸς φυλάκισιν ἀνῆκον ἔνταλμα. Ἐν τῷ δικαστήματι τούτῳ ὁ Δουξ ὑπεβλήθη εἰς παντοίας ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἀπέφυγε πᾶσαν ἀπάντησιν, ἥ ἂν ἀπεκρίνετο ἐνίοτε αἱ ἀπαντήσεις του δὲν ἦσαν παντάπασι σαφεῖς καὶ θετικάι.

Τὴν ἐπιούσαν ἐξεδόθη τὸ Β. διάταγμα, δι' οὗ ἡ Γερουσία συνεκροτεῖτο εἰς δικαστήριον, καὶ ὁ Πρόεδρος ἔσπευτε νὰ διατάξῃ τὴν φυλάκισιν του· ἀλλ' ὁ Δουξ Πραλίνος, βαρέως ἀσθενήσας δὲν ἐδύνάτο νὰ μετακομισθῇ ἀμέσως εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Λουξεμβουργίου οἴκου ἔνθα συνέρχεται ἡ Γερουσία· μόλις δὲ περὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ ἀσθενεία του ἔδωκε τινὰ σημεῖα βελτιώσεως παρακινήσαντα τοὺς ἱατροὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν μετακόμησίν του. Ἡ βελτίωσις ὅμως αὕτη ὀλίγον μόνον διήρκεσε, καὶ τρομερὰ συμπτώματα δηλητηριάσεως ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον προμνηύοντα τὸν θάνατον. Τότε μόνον οἱ ἱατροὶ ἠννόνησαν τὴν ἀσθενείαν του, πλὴν δὲν ἦτον καιρὸς πλέον νὰ τὴν πολεμήσωσιν· ἔξ ἡμέρας μετὰ τὸ τραγικὸν συμβᾶν, ὁ Δουξ Πραλίνος ἀπεβίωσεν εἰς τὰς φυλακάς χωρὶς νὰ ἐμολόγησῃ οὐδὲ ν' ἀρνήσῃ τὴν ἐνοχὴν του.

Ἡ διὰ δηλητηρίου αὐτοχειριάς του, ἐπηύξησε τὴν φρίκην τοῦ κοινῷ, ἐκίνησεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησιν του, καθότι τῷ ἀφῆρετο τὸ ἀπαίσιον ἀλλὰ δι' αὐτὸ θελκτικώτατον θέαμα τῆς διὰ λαιμητόμου καρατιμίας ἐνὸς ἀριστοκράτου, θέαμα τοῦ ὁποίου ὁ ὄχλος

πρὸ τοσούτου ἤδη χρόνου ἐστερεῖτο, καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους ὑπονοίας.

Τίνι τρόπῳ, ἔλεγον, ἐπρομηθεύθη τὸ δηλητηριον; πῶς εὔρε καιρὸν νὰ τὸ πῇ; πῶς οἱ ἐπισκεπτόμενοι τοῦτον ἱατροί, ἐκ τῶν ἐμπειροτέρων καὶ διακεκριμένων ὄντες τῆς Γαλλίας ἠπατήθησαν εἰς βαθμὴν ὥστε νὰ μὴ ἐννοήσωσιν ἀμέσως τὴν δηλητηρίασιν, ἀλλὰ νὰ θεραπεύωσι τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διὰ φαρμάκων ἐνισχυόντων μᾶλλον τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου; πῶς ἀφοῦ τοσούτον μεγάλην ποσότητα ἔλαβεν ἡ ἀσθενεία του παρετάθη ἐπὶ ἔξ ἡμέρας; Δὲν συνάγεται ἐκ τούτου ὅτι ἐπανεληφόρῃ ἡ δόσις ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ὅτι χεὶρ ἀφανὴς τῷ ἐχρῶν ἤγαγεν εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις τὸ δηλητηριον ἐπενεργήσασα καὶ ἐπὶ τῶν ἱατρῶν ὅπως μὴ οὐδετερώσωσι τὴν ἐνέργειάν του, ἐπισκοπῶ τοῦ νὰ τὸν σώσωσιν οὕτω τοῦ διὰ τῆς λαιμητόμου ἐπενειδίστου θανάτου;

Ὑπῆρχον βεβαίως λόγοι ἱσχυροὶ πρὸς ὑποστήριξιν ὑπονοιών τοιούτων, ἀλλ' ἀπεδείχθη ἔπειτα διὰ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐπιστήμης ὅτι οὐδεὶς ἦτον συνένοχος τῆς αὐτοχειριάσεως τοῦ κατηγορουμένου. Τὸ δηλητηριον ἔφερεν ὁ ἴδιος ἐπίτηδες ἐκ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἔλαβε τοῦτο ἅμα ἠννόνησεν ὅτι σοδαράι καὶ σπουδαῖαι ὑπόνοιαι τὸν ἐπεβάρυνον, καὶ πρὶν ἢ ἐνεργηθῇ ἐπ' αὐτοῦ αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις. Ἐγένετο δὲ βραδεία ἡ ἐνέργειά του διότι τὸ ποσὸν τοῦ βύστου ἐν ᾧ ἀνελύθη τὸ ἀρσενικὸν ἦτον πολλὰ μικρὸν ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ δηλητηρίου, καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, καθ' ἃ ἀπέδειξαν οἱ ἐπιστήμονες, ἡ ἐνέργεια γίνεται μετὰ βραδύτητος, καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας δύνανται εὐκόλως ν' ἀπατήσωσι τοὺς ἱατροὺς.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοurgoῦ τῆς δολοφονίας, ἡ Γερουσία ἀπεξεδόθη τὸν χαρακτήρα τοῦ δικαστηρίου παραδούσα εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὴν ὡς συνένοχον τῆς πράξεως κατὰ διαταγὴν τῆς κρατηθεῖσαν παιδαγωγόν. Πρὸς ἱκανοποίησιν ὅμως τῆς κοινωνίας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐδημοσίευσεν ὅλην ὁσὴν εἶχεν ἐνεργήσῃ δικογραφίαν καὶ πλῆθος ἐπιστολῶν τῆς Δουκῆσσης πρὸς τὸν σύζυγόν της, αἵτινες εἶχον εὔρεθῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς οἰκίας των, καὶ ἐστιγματίσε διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Προέδρου τῆς τὸν κακοῦργον, ἀναδείξασα συγχρόνως τὴν ἠθικὴν, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πλεονεκτήματα τῆς δολοφονήσεως.

Διὰ τὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας περὶ τῆς Δουκῆσσης Πραλίνης, καὶ περὶ τῶν βασιάνων καὶ τῶν προτερημάτων της, προσθέτομεν κατωτέρω μεταφράσιν μιᾶς τῶν ἐπιστολῶν της, τὴν ὁποίαν ἐξελέξαμεν καθὼς ἀπεικονίζουσιν δεόντως τὴν ὡραίαν ψυχὴν, τὸν ὀρθὸν νοῦν, τὴν ἠθικὴν, τὴν ἐμπειροκαλίαν καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῆς δυστυχοῦς τοῦ δράματος ἡρώιδος καὶ διδάσκουσας συνάμα ἐν ὀλίγοις, τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου τὰ χρέη καὶ τὰ δικαιώματα.

Ἐπιστολὴ ἀρχοντολόγητος εἰρεθεῖσα ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ Δουκὸς Πραλίνου ἐν Παρισίοις.

« Μὴ νομίσης, φίλτατέ μου Θεοβάλδε, ὅτι τοσοῦτον εἰμι παράφρων ὥστε νὰ νομίζω ὅτι ἐπιστολαὶ δεήσεις, σκηναὶ δυσάρεστοι δύνανται νὰ μ' ἀποδώσωσι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην σου. Ἄν εἶχον ἐλπιδά τινά ἀμυδρὰν μὲν ἀλλὰ βάσιμον ὅπως οὖν τοῦ ν' ἀποκτήσω ποτὲ ταῦτα, ἤθελον περιμείνει μὲ ὑπομονὴν καὶ χωρὶς περὶ τούτου τι νὰ σ' ἀναφέρω, τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελες ἀποδώσει δικαιο-

οσύνην εἰς τὰ αἰσθήματά μου. Εἰς ἣν εὐρισκόμεθα ἡδὴ στάσιν, ἐπιθυμῶ νὰ δύναμαι νὰ εἶπω κατ' ἐμαυτήν, ἂν διὰ παντὸς διαχωρισθῶμεν, ἢ ἂν ὁ θάνατος μᾶς καταλάβῃ; αὐτὴ θέλει μάθει, τοῦλάχιστον ὅτι ἡ καρδιά μου καὶ τὸ λογικόν μου ἦσαν πάντῃ διάφορα ἀφ' ὧν τὰ ἐνόμιζε,» δι' ὃ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ σοὶ ἐκθέσω εἰλικρινῶς τίνι τρόπῳ θεωρῶ τὴν ζωὴν καὶ τὰ αἰσθήματα. Ἄνευ ὑπολήψεως ἢ ἀγάπης συζύγου πρὸς σύζυγον εἶναι μὴδὲν. Δείγμα τῆς ὑπολήψεως εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη· ὁ βαθμὸς δὲ τῆς ἐμπιστοσύνης εἶναι τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης.

«Ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μιᾶς συζύγου εἶναι τὸ νὰ φαίνεται φίλη τοῦ συζύγου, νὰ καθίσταται σύντροφος καὶ παραμυθία αὐτοῦ, ν' ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα τῆς, νὰ διευθύνῃ τὰ οἰκιακά της. Ταῦτα εἰσὶν ἐν τῷ κύσμῳ τὰ ἀντικείμενα τῆς ἐντολῆς μιᾶς γυναίκος, ἂν δὲν τὰ ἐκπληρῇ παρατρέπεται τοῦ προορισμοῦ τῆς ζωῆς της, καὶ οὐδὲ-μιᾶς ὑπολήψεως καθίσταται ἀξία. Εἶναι δὲ ἐπίσης ἀνωφελὲς καὶ ἐκ καταφρόνητον, ὡς ὁ ἀνὴρ δὲ οὐδεμίαν ἄλλην ἔχων ἀσχολίαν εἰμὴ τὸ οἰνοποτεῖν, καπνίζειν, ἱππεύειν, καὶ χαρτοπαίζειν· ὑπῆρξαν γυναῖκες ἐνοχοί, αἵτινες ὅμως ἀνέθρεψαν τὰ τέκνα των, καθότι τῆς μητρὸς, ἡ καρδιά καθαρίζεται καὶ ἀγνοποιοῦται διὰ τῆς πρὸς τὰ τέκνα τῆς ἀγάπης· ἡξεύρει νὰ φοβῇ διὰ τὰ τέκνα τῆς καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὰ λάθη καὶ τὰ ἐλαττώματα εἰς ἃ ἡ ἰδία περιπίπτει καίτοι μεμφομένη καὶ οἰκτείρουσα αὐτά. Ναί, Θεοβάλλδε, τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν δὲν ἐκτιμᾷ τις ἀξίαν τοῦ ν' ἀσχοληθῇ εἰς τῶν τέκνων τῆς τὴν ἀνατροφήν, πρέπει νὰ θεωρῇ ὡς διεφαρμένον πλάσμα τὸ ὁποῖον φεῖλει νὰ καταφρονῇ. Ἐπίστευσα ἐπὶ πολὺ, ὅτι ἐκ τῆς ἀκαθόκετου πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν τάσεως φερόμενος, ὠθούμενος ἀπὸ συμβουλᾶς κακᾶς, μεμακρυσμένος ἐμοῦ ἔνεκα τῶν παραφροῶν καὶ τῆς ζυλοτυπίας μου (τὴν ὁποίαν σὺ αὐτὸς ὑπέθαλπες διὰ τῶν μυστηρίων σου καὶ τῆς ἀπομακρυνσεώς σου), φοβηθεὶς τὴν πρὸς τὰς δαπάνας τάσιν μου, (δαπάνας μεγαλυνοθείας ψευδῶς ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματά μου), ἐπίστευσα, λέγω, ἡλπισα, ὅτι ἂν δι' ὅλους τοὺς λόγους τούτους, μ' ἀπέβαλες, μ' ἀπεξένωσες τῆς ζωῆς, τὴν διασκεδάσας, τῶν ἀσχολειῶν σου, ἐγίνωσκας ὅμως τὴν καρδίαν μου, ὥστ' ἐν καιρῷ δυστυχιῶν, θλίψεων καὶ παθημάτων ἐμελλες νὰ ἔλθῃς παρ' ἐμοῦ.

«Ἄλλ' ὅπότεν σ' εἶδον πάσχοντα καὶ ἀποβάλλοντα ἐμὲ μόνην τοῦ θαλάμου σου, ὅπότεν εἶδον ὅτι μ' ἀπέφευγες καὶ ἐσίγας ἐνώπιόν μου εἰς τὰς θλίψεις σου, ὅπότεν σ' εἶδα ἀφαρπάζοντά μου ὅλα μου τὰ τέκνα· καὶ στεροῦντά με πάσης μετ' ἐαυτῶν σχέσεως, ὅπως τὰ δώσης εἰς μίαν ἄγνωστον, ἀπρεπῇ, ῥαδιοῦργον φιλάρεσκον, κουφόνουν, τότε ἐννόησα, τότε τέλος ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδα ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ὑπῆρχεν πλέον δι' ἐμὲ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, εἰμὴ καταφρόνησις καὶ μῖστος, μετριαζόμενον ἐνίοτε διὰ τοῦ εἴκτου τὸν ὁποῖον ἡ καλοκἀγαθία σου δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὴν θλιβεράν ζωὴν μου. Ἀναρευνῶν τὴν συνειδήσιν σου ἀκριβῶς δὲν θέλεις βέβαια τὸ ἀρνηθῇ.

«Πῶς νὰ μὴ πληγωθῇ ἡ καρδιά μου διὰ τοιούτων θλίψεων καὶ ἡ ὑγεία μου νὰ μὴν ἀλοιωθῇ; Εἰμὶ κατεδεδικασμένη παρὰ σοῦ εἰς ἐπονείδιστον ἀρχίαν, καθότι ἡ μήτηρ ἐννέα τέκνων, ἥτις ἤθελεν ἔχει ἄλλον σκοπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα τῆς καθηκόντων αὐτῆς, ἤθελεν-εἶθαι ἐνοχος. Μ' εἶπες προχθὲς σκληροτάτην λέξιν τῆς ὁποίας ἡ ἐννοία μοὶ κατέτρωσε τὴν καρδίαν,

μ' εἶπες ὅτι ἐπειδὴ οὐδένα τῶν συμφερόντων σου συνμεριζόμεν, δὲν εἶχον πλέον δικαίωμα καὶ τὰς θλίψεις σου νὰ συνμερισθῶ. Τὸ εἶπες, τὸ ἠθέλησες, δὲν εἶναι δυνατόν τοῦ λοιποῦ νὰ εἴμεθα ὁ εἷς πρὸς πρὸς τὸν ἄλλον εἰμὴ ξένοι.

«Υγίαινε λοιπὸν! ἔσο εὐδαίμων, δύνασαι ἀκόμη νὰ αἰσθανθῇς εὐδαιμονίαν, καθότι ἔχεις τέκνα. ἐν ᾧ ἐγὼ τίποτε δὲν ἔχω πλέον· τὸ μῖστος καὶ ἡ καταφρόνησις σου τὰ πάντα μοὶ ἀφῆρσαν. Τοσαῦτα δὲν ἤθελε καταρθώσῃς βεβαίως ἢ ἀδιαφορία.»

I. Δ.

ΟΙ

ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΩΜΑΤΟΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΥΛΟΥ.

(PAUL FEVAL)

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ Α. Ρ. Ρ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. Ε').

— Μεγαλειότατε, εἶπε βραδέως ὁ Βασκογκέλλος, ἔχω μίαν αἰτησίαν νὰ καθυποβάλω εἰς τοὺς πόδας τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ποίαν αἰτησίαν;

— Ὑπάρχει νέα τις κόρη ἣν μέλλω νὰ νυμφευθῶ, καὶ ἦτις μ' ὑπεσχέθη πίστιν.

— Πολλὰ ὥραϊόν! ὑπέλαθεν ὁ Βασιλεὺς.

— Ὁ Σίμων ἐρυθρίασεν ὑπ' ἀγανακτήσεως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἡ νέα αὕτη κόρη μοὶ ἤρπαγῃ τὴν νύκτα.

— Ποῖος τὴν ἤρπασε;

— Ἠλπίξῃ ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἤθελε μοὶ τὸ εἰπεῖ.

Ὁ Βασιλεὺς ἠτένισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν Βασκογκέλλον κατὰ πρόσωπον, χωρὶς λέξιν νὰ ἐννοήσῃ. Τέλος τῷ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν, καὶ ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

— Τὸν πτωχὸν αὐτόν, εἶπεν, ὁ ἔρωτος τὸν ἐτρέλλανεν. Εἶναι νοστιμώτατον πρᾶγμα.

— Εἰς ὅτι ἀγαπητὸν καὶ ἱερὸν ἔχετε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, Μεγαλειότατε, ἀποκριθῆτε με. Δὲν διετάξατε τὴν νύκτα ταύτην τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἰνὲς Καδουάλης;

— Διόλου! εἶπε ζωηρῶς ὁ Ἀλφόνσος. — Αὕτη εἶναι μνηστὴ τοῦ κομητίσκει μας, καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν λυπήσω, κ' ἕνα ταῦρον Ἰσπανικὸν ἂν ἐπρόκειτο νὰ κερδίσω.

Ὁ Σίμων ἔμεινε βεβητισμένος εἰς σκέψεις, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ πιστεύσῃ. Τίς λοιπὸν ἤρπασε τὴν Ἰνὲς; ποῦ νὰ τὴν εὕρῃ;

Ὁ Ἀλφόνσος ἐπηλθίσατο πρὸς αὐτόν.

— Φίλε μου, τῷ, εἶπε, σ' ἐβαρέθηκα. Πήγαινε νὰ καλέσῃς τοὺς αὐλικούς μου.

Ὁ Βασκογκέλλος προσεκύνησεν εὐσεβάστως κ' ἐξῆλθεν. Ἐξερχόμενος δὲ ἤκουσε τὸν Ἀλφόνσον λέγοντα καθ' ἑαυτὸν, ἐν ᾧ ἔτριβε τὰς χεῖρας.